NORAKSTS
Lieta Nr.A42428105
143/AA43-0606-08/7

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2008.gada 10.jūnijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja V.Kakste,
tiesneses Z.Kupce un L.Vīnkalna,

piedaloties pieteicējam *A.B.* un atbildētāja pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pārstāvim Martiņam Birkmanim,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.B.* (*/dzēsts personas kods/*) pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 26.augusta lēmuma Nr.2786 atcelšanu, sakarā ar *A.B.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 2.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2005.gada 25.jūnijā Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.SR124959 (turpmāk arī – protokols-lēmums) par to, ka 2005.gada 25.jūnijā plkst.15^{33} *A.B.* vadīja transportlīdzekli *Lexus 65 300*, valsts reģistrācijas numurs (turpmāk – v/n*/dzēsta numura zīme/*, Rīgā, pa Ierikļu ielu no A.Čaka ielas virzienā uz Braslas ielu ar ātrumu 78 kilometri stundā (turpmāk – km/h) pie atļautā ātruma 50 km/h. Iespējamais minimālais ātrums – 73 km/h. Ātrums fiksēts ar mērierīci *Stalker* Nr.21727.

Protokolā-lēmumā norādīts, ka pārkāpts Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 114.punkts, tādējādi izdarot administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $149.^{8}$ panta sestajā daļā.

Ar protokolu-lēmumu *A.B.* piemērots naudas sods 20 lati.

Nepiekrītot minētajam lēmumam, *A.B.* to apstrīdēja augstākai iestādei.

[2] Ar Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2005.gada 26.augusta lēmumu Nr.2786 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts apstrīdētais Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas inspektora 2005.gada 25.maija administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.SR124959.

Lēmumā norādīts turpmāk minētais.

[2.1] Ceļu policijas inspektors *A.M.* ziņojumā norāda, ka 2005.gada 25.jūnijā veicis atļautā braukšanas ātruma režīma kontroli Ierīķu ielā kopā ar inspektoru *K.*. Ievērojis automašīnu *Lexus 65 300,* v/n */dzēsta numura zīme/,* un fiksējuši tai ātrumu 78 km/h pie atļautā ātruma 50 km/h ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā. Ātrums mērīts divas reizes, lai novērstu kļūdas iespēju, un bijis nemainīgs – 78 km/h. Citu automašīnu, kas varētu traucēt mērījuma precizitātei, šajā brīdī nav bijis. Inspektors atradies redzamā vietā, brauktuves malā. Automašīnas vadītājam *A.B.* tika uzrādīts radars ar fiksēto ātrumu, viņš nekādas pretenzijas nav izteicis un pārkāpumam piekritis, arī protokolā paredzētajā paskaidrojuma vietā savus argumentus nav norādījis un protokolu parakstījis.

[2.2] Policijas darbinieki, mērot *A.B.* vadītās automašīnas ātrumu, izmantojuši normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā sertificētu radaru, ko apliecina verificēšanas sertifikāts Nr.E1111V04, ar kuru radars *Stalker* Nr.21727 autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu.

[2.3] Izmantotā ātruma kontroles mērierīce un tās pielietošana veikta saskaņā ar Ministru kabineta 2005.gada 15.marta noteikumu Nr.194 „Prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm" (turpmāk arī – noteikumi Nr.194) prasībām.

[2.4] Iekšlietu ministrijas Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcijas 26.punkts noteic, ka ceļu satiksmes uzraudzību veic atklātā vai slēptā veidā.

[2.5] Radara *Stalker* mērķa logs pie stacionāras lietošanas uzrāda lielāko ātrumu no visiem mērķiem, kas vai nu tuvojas vai attālinās no radara. Radars uzrāda automašīnas braukšanas ātrumu, bet automašīnu vizuāli identificē policijas darbinieks. Saskaņā ar spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem policijas darbiniekiem radara mērījumi transportlīdzekļu vadītājiem nav jāuzrāda.

[2.6] Nav pamata apšaubīt Ceļu policijas darbinieka sniegto lietas apstākļu izklāstu, un nav saskatāms saprātīgs pamatojums un izskaidrojums tam, kāpēc lai policijas darbinieks apturētu tieši iesniedzēja vadīto automašīnu, ja viņš nepārkāpa pieļaujamo braukšanas ātrumu.

[2.7] Ir objektīvi saprotams, kas administratīvo aktu izdevis, līdz ar ko nav pārkāptas Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 74.panta pirmās daļas 1.punkta prasības. Saskaņā ar LAPK 248.pantu un APL 67.pantu protokolā norādīta tā sastādīšanas vieta un fakti, kā arī pareizi fiksēti lietas apstākļi. Iesniedzējs nav izmantojis iespēju izteikt savu viedokli un nav norādījis savus argumentus.

[2.8] Atļautā braukšanas ātruma pārsniegšana ir viens no biežākajiem ceļu satiksmes negadījumu izraisīšanas iemesliem.

[2.9] Par konkrēto pārkāpumu paredzēts konstants naudas sods 20 latu apmērā, līdz ar ko atbildību mīkstinošu un pastiprinošu apstākļu konstatēšanai šajā lietā nav nozīmes.

[3] 2005.gada 5.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *A.B.* pieteikums, kurā lūgts atcelt Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes

Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2005.gada 26.augusta lēmumu Nr.2786.

Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[3.1] Lēmumā nav sniegts pamatojums attiecībā uz pieteicēja argumentiem par to, ka no administratīvā akta nav saprotams, kura iestāde ir izdevusi attiecīgo aktu. Dokumenta sākumā norādīts „Valsts policija (Brīvības ielā 61, Rīga, LV1010, tālr.7075433", bet sadaļā „Amatpersona" kā amatpersona norādīts „Ceļu policijas inspektors Armands Mincis Nr.0279, Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvalde Aspazijas b.7". Saskaņā ar APL 67.panta otrās daļas 1.punktu administratīvajā aktā jānorāda iestādes nosaukums un adrese. Iestādes nosaukumu nedrīkst saīsināt. Pilns konkrētā administratīvā akta sastādītāja nosaukums ir Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas Patruļpolicijas vienības Ceļu policijas nodaļas inspektors *A.M.*. Šāda prasība izriet arī no Ministru kabineta 1996.gada 23.aprīļa noteikumu Nr.154 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi" 25.punkta. Savukārt saskaņā ar LAPK 274.panta pirmās daļas 2.punktu lēmumā jābūt norādītam numuram, kura pirmie trīs simboli ir institūciju trīsciparu kods. Šo apstākļu esamība vien ir pamats administratīvā akta atcelšanai.

[3.2] Saskaņā ar APL 67.panta otro daļu un LAPK 248.pantu protokolā jānorāda tā sastādīšanas vieta un fakti, kas šajā aktā nav izpildīts, vien norādīts – Ierikļu iela. Turklāt protokolā nav fiksēti pareizi lietas apstākļi. Policijas darbinieks *A.B.* aizturēja uz tilta. Darbinieks un automašīna neatradās uz ielas braucamās daļas, kā to nosaka Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcijas 27.punkts, bet gan sānieliņā pie tilta. Tātad pārsūdzētajā lēmumā nepareizi norādīts, ka lietas faktiskie apstākļi fiksēti pareizi. Tā kā policijas darbinieks un automašīna atradās zem tilta līmeņa, nav izslēgts, ka braukšanas ātruma fiksēšana bija apgrūtināta, kā arī, ka ātrums tika noteikts nevis *A.B.* vadītajam transportlīdzeklim, bet gan priekšā braucošajai automašīnai, vai ka mērījums ir kļūdains. Turklāt automašīna nebrauca Braslas ielas virzienā, bet gan pa Ierikļu ielu uz Dzelzavas ielu.

[3.3] Saskaņā ar APL 67.panta otrās daļas 4.punktu administratīvajā aktā jānorāda procesa dalībnieku viedokļi un argumenti, kas nav izdarīts. Ignorētas APL 62.panta trešās daļas prasības norādīt aktā iemeslu, kāpēc nav noskaidrots viedoklis un argumenti. Nav pamatota norāde, ka *A.B.* nav izmantojis iespēju izteikt savu viedokli, jo šāda iespēja netika dota.

[3.4] *A.B.* netika uzrādīta ātrumu fiksējošā ierīce un fiksētais ātrums. Uz atkārtotu lūgumu uzrādīt fiksēto ātrumu policijas darbinieks nereaģēja. Gandrīz vienlaikus ar *A.B.* automašīnu tika apturēta pelēkas krāsas vieglā privātās apsardzes firmas „Grif" automašīna. Iespējams, ka tieši tādēļ policijas darbinieks nevarēja uzrādīt ātrumu fiksējošo ierīci ar ātruma rādījumu. Tātad ir pamats apšaubīt administratīvajā aktā norādīto braukšanas ātrumu. Turklāt ir pamats šaubīties par to, vai ātrums tika fiksēts ar radaru *Stalker* Nr.217287 un vai šai ierīcei veikta ikgadējā verificēšana. Tātad nav pierādīts, ka vispār ir pārsniegts ātrums un ka tas fiksēts ar normatīvajiem aktiem atbilstošu ātruma

mērīšanas ierīci. Turklāt pārsūdzētajā lēmumā iekļauta pretrunīga informāciju par to, vai *A.B.* tika uzrādīta ātrumu fiksējošā ierīce.

[3.5] Nav izpildītas APL 67.panta otrās daļas 6.punkta prasības, proti, aktā nav norādīts pamatojums un lietderības apsvērumi. Netika ņemts vērā, ka *A.B.* nav administratīvi sodīts. Policijas darbinieku rīcība radījusi aizdomas, ka viņiem jāpilda plāns – jāsastāda noteikts skaits protokolu. Nav pamatojuma tam, ka policijas darbinieki atradās slēptā vietā pie tilta, kur ir nobrauciens uz leju, lai tādējādi cīnītos pret ātruma pārkāpējiem citās vietās. Faktiski policijas darbinieki atradās vietā, kur visvieglāk fiksēt ātruma pārsniegšanu, taču tam nav sakara ar satiksmes drošības nodrošināšanu.

[3.6] Administratīvajam aktam saskaņā ar APL 67.panta otrās daļas 7.punktu jāietver atsevišķs piemēroto tiesību normu uzskaitījums. Minētā prasība nav izpildīta. Turklāt policijas darbinieks, iegūstot informāciju, kura satur ziņas par privāto dzīvi, pārkāpa APL 59.panta trešo daļu, jo nepaskaidroja, uz kāda normatīvā akta pamata un kādam mērķim vēlas šīs ziņas iegūt, kā arī to, vai personai šīs ziņas saskaņā ar ārēju normatīvo aktu jāsniedz obligāti vai to sniegšana ir brīvprātīga.

[3.7] Nevar piekrist pārsūdzētajā lēmumā norādītajam, ka nav pamata apšaubīt policijas darbinieka sniegto lietas apstākļu izklāstu un nav iespējams saskatīt pamatojumu tam, kāpēc lai policijas darbinieks apturētu tieši pieteicēja vadīto transportlīdzekli, ja tas nepārsniedza pieļaujamo braukšanas ātrumu. Fakts, ka policijas darbinieks ir valsts kalpotājs, kas ieņem noteiktu amatu policijas iestādē, kam ir speciālā dienesta pakāpe un kurš nodevis zvērestu, vēl nenozīmē nekļūdīgumu un precizitātei. Policijas darbiniekam ir jāfiksē un jāpierāda administratīvā pārkāpuma esamība.

[3.8] 2007.gada 13.februārī Administratīvajā rajona tiesā saņemti pieteikuma papildinājumi, kuros lūgts atzīt par prettiesisku Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas inspektora 2005.gada 25.jūnijā sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.SR124959, kā arī atzīt par prettiesisku un atcelt Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2005.gada 26.augusta lēmumu Nr.2786.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 2.aprīļa spriedumu *A.B.* pieteikums noraidīts.

Spriedumā norādīts turpmāk minētais.

[4.1] Pieteicējs pārsūdz Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 26.augusta lēmumu Nr.2786 un Ceļu policijas nodaļas inspektora 2005.gada 25.jūnija protokolu un lēmumu par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē Nr.050/SR124959.

Saskaņā ar APL 81.panta piekto daļu apstrīdētais administratīvais akts iegūst savu galīgo noformējumu tādā veidā, kādā tas noformēts lēmumā par apstrīdēto administratīvo aktu, un šādā veidā tas ir izpildāms un to var pārsūdzēt tiesā.

Visi Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes lēmumi pieņemti vienas administratīvās lietas ietvaros – 2005.gada 25.jūnija protokols un lēmums par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē Nr.050/SR124959 ieguvis savu galīgo noformējumu ar Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 26.augusta lēmumu Nr.2786, tādēļ tiesa skata jautājumu par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 26.augusta lēmuma Nr.2786 atcelšanu, uzskatot, ka šis Lēmums ietver sevī arī sākotnējo 2005.gada 25.jūnija lēmumu.

[4.2] Tiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai pieteicējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru sods paredzēts LAPK 149.^{8}panta sestajā daļā.

Lēmums, kas pieteicējam ir nelabvēlīgs administratīvs akts, ir pamatots ar Ceļu satiksmes noteikumu 114.punktu, proti, apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h, bet dzīvojamās zonās, daudzdzīvokļu namu pagalmos, degvielas uzpildes staciju un stāvvietu teritorijās – 20 km/h, un LAPK 149.^{8}panta sesto daļu.

LAPK 149.^{8}panta piektā daļa noteic, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar (..) vieglajiem automobiļiem (..), – izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 10 latu apmērā. Šā panta sestā daļa noteic, ka par šā panta piektajā daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 20 latu apmērā.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta sesto daļu, ir jākonstatē, ka persona ir pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona".

[4.3] Atbilstoši LAPK 243.pantam pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

[4.4] Tiesa atzīst, ka ar lietā esošajiem materiāliem – administratīvā pārkāpuma protokolu, dienesta ziņojumu, liecinieka *A.M.* liecību – ir pierādīta pieteicēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta sesto daļu.

[4.4.1] 2005.gada 25.jūnijā Ceļu policijas inspektors pieteicējam sastādīja protokolu un lēmumu par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē Nr.050/SR124959 (*lietas lapa 20*), kurā konstatēts, ka 2005.gada 25.jūnijā plkst.15[33] vadītājs *A.B.* vadīja auto *Lexus* 65 300 ar v/n */dzēsta numura zīme/* Rīgā pa Ierikļu ielu no A.Čaka ielas virzienā uz Braslas ielu ar ātrumu 78 km/h pie atļautā ātruma 50 km/h. Iespējamais minimālais ātrums 73 km/h.

[4.4.2] 2005.gada 17.augusta dienesta ziņojumā Ceļu policijas bataljona inspektors *A.M.* (*lietas lapa 21*) norāda, ka 2005.gada 25.jūnijā plkst.15[33] pildījis dienesta pienākumus Rīgā Ierikļu ielā, kad ievērojis auto *Lexus* 300, */dzēsta numura zīme/*, kas brauca Rīgā pa Ierikļu ielu no Čaka ielas virzienā uz Braslas ielu ar ātrumu 78 km/h pie atļautā ātruma 50 km/h. Ātrumu izmērījis divas reizes, lai novērstu iespējamo kļūdu, ātrums palika nemainīgs 78 km/h. Nekādas citas automašīnas, kas varētu traucēt mērījumiem, tajā brīdī nebija. Atradies redzamā vietā, brauktuves malā, lai pēc iespējas brīdinātu autovadītājus ar savu klātbūtni, lai tiktu ievēroti Ceļu satiksmes noteikumi. Vadītājam *B.* uzrādījis radarā fiksēto ātrumu 78 km/h, nekādu pretenziju vadītājs *B.* neizteica, pārkāpumam piekrita. Arī vēlāk, sastādot protokolu, nekādas pretenzijas protokolā paredzētajā vietā neierakstīja, protokolu parakstīja.

[4.4.3] Tiesas sēdē *A.M.* liecināja, ka stāvējis pie brauktuves malas – pie nobraukuma no Zemitāna tilta pie Dzelzavas ielas, kur beidzas metāla barjera. Pēc kartes tā skaitās Ierikļu iela. Tā bija labi pārredzama vieta. Šī vieta ir pārvads, paaugstinātas bīstamības objekts. Zizlis atradās kabatā, kreisajā rokā atradās radars un ar labo roku ņēma dokumentus. Ja ir problēmas noturēt dokumentus, radaru liek padusē. Tika izmantota atklāta metode. Automašīna netika apturēta uz tilta. Viens policists stāvējis pie brauktuves malas un mērījis ātrumu, bet otrs pie policijas automašīnas. Pretenziju rakstveidā nebija, un automašīnas vadītājs protokolu parakstīja. Liecinieks izskaidrojis automašīnas vadītāja tiesības un pienākumus, jo to dara ikreiz.

[4.5] Tiesa konstatē, ka pieteicējs ar administratīvā pārkāpuma protokola saturu ir iepazīstināts, un to parakstījis. Protokolā pieteicējs nav izdarījis atzīmes, ka nepiekrīt norādītajam pārkāpumam vai ka protokolā konstatētais administratīvais pārkāpums neatbilst lietas faktiskajiem apstākļiem. Tiesas ieskatā jebkurai liecībai un protokolā ierakstītam personas paskaidrojumam, kas nostiprināts uzreiz pēc notikuma, ir lielāka ticamība, nekā vēlāk sniegtiem paskaidrojumiem.

Turklāt tiesai nav pamata apšaubīt *A.M.* ziņojumā sniegtās ziņas, jo tās apstiprinās ar lietas materiāliem, īpaši ar protokolu un tiesā sniegto liecību. Taču, lai gan policijas darbinieka liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tiesas ieskatā policijas darbinieka liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tam pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (*sk., Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā Nr.666-05/5*

15.1.punktu). Konkrētajā gadījumā tiesas rīcībā nav neviena pierādījuma, kas norādītu uz to, ka policijas darbinieks *A.M.* būtu neobjektīvs vai nekompetents pieteicēja administratīvā pārkāpuma konstatēšanā. Tiesa nekonstatē arī policijas darbinieka iepriekšēju saistību ar pieteicēju un līdz ar to vēlmi pieņemt pieteicējam nelabvēlīgu lēmumu.

Turklāt tiesas sēdē pieteicējs norādīja, ka braucis no kalna un nezina, ar kādu ātrumu braucis, varbūt tie bija kādi 55-60 km/h, bet tie nevarēja būt 80 km/h. Līdz ar to tiesas ieskatā tas netieši norāda uz to, ka pieteicējs atzīst, ka braucis ar lielāku ātrumu nekā 50 km/h. Turklāt tas, ka pieteicējs ir braucis no kalna, ir netieši vērtējams kā apstāklis, kas liecina par to, ka pieteicējs varēja pārsniegt atļauto braukšanas ātrumu.

[4.6] Tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu, ka atbildētājs vispār nav sniedzis pamatojumu pieteicēja iebildumiem par to, ka no administratīvā akta nav saprotams, kura iestāde ir izdevusi administratīvo aktu. No Lēmuma (*lietas lapa 28-31*) ir redzams, ka iestāde ir norādījusi, ka objektīvi ir saprotams, kas izdevis administratīvo aktu, līdz ar to nav pārkāptas APL 74.panta pirmās daļas 1.punkta prasības, kam piekrīt arī tiesa.

[4.7] Pieteicējs norāda, ka šajā administratīvajā aktā nav norādīts, kur tieši protokols ir sastādīts, ir tikai norāde – Ieriķu iela, bet saskaņā ar APL 67.panta otro daļu un LAPK 248.pantu protokolā jānorāda tā sastādīšanas vieta un fakti, kas nav izpildīts protokolā.

Tiesas ieskatā tam, ka protokolā kā adrese ir norādīta iela bez mājas numura, nav izšķirošas nozīmes lietā un tas nemaina lietas būtību.

[4.8] Tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja norādi, ka nav ievērotas LAPK 274.panta pirmās daļas 2.punkta prasības par to, ka lēmumā jābūt norādītam numuram, kura trīs pirmie simboli ir institūciju trīsciparu kods. 2005.gada 25.jūnija lēmumā zem numura SR1249459 ir norādīts koda numurs 050.

[4.9] Tāpat tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu, ka administratīvajā aktā nav norādīts atsevišķs piemēroto tiesību normu uzskaitījums atbilstoši APL 67.panta otrās daļas 7.punktam.

Gan 2005.gada 25.jūnija lēmumā, gan 2005.gada 26.augusta lēmumā ir precīzi norādītas piemērotās tiesību normas – Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkts un LAPK 149.^{8}panta sestā daļa.

[4.10] Pieteicējs norāda, ka 2005.gada 25.jūnija protokols un lēmums par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē neatbilst LAPK 248.panta sestās daļas prasībām.

LAPK 248.panta sestā daļa noteic, ka administratīvā pārkāpuma protokolu un naudas soda kvīšu veidlapu izgatavošanas un izmantošanas kārtību, kā arī veidlapu paraugus nosaka Ministru kabinets.

2005.gada 28.jūnijā tika pieņemti Ministru kabineta noteikumi Nr.484 „Administratīvā pārkāpuma protokola veidlapu un naudas soda kvīts veidlapu izgatavošanas un izmantošanas kārtība" (turpmāk arī – noteikumi Nr.484), kuru 26.punkts noteic, ka administratīvā pārkāpuma protokola veidlapas, kas ir izgatavotas līdz šo noteikumu spēkā stāšanās dienai, ir derīgas līdz 2005.gada

31.decembrim. Turklāt saskaņā ar APL 15.panta divpadsmito daļu iestāde un tiesa nedrīkst atteikties izlemt jautājumu, pamatojoties uz to, ka šis jautājums nav noregulēts ar likumu vai citu ārējo normatīvo aktu (iestāžu un tiesu juridiskās obstrukcijas aizliegums). Tās nedrīkst atteikties piemērot tiesību normu, pamatojoties uz to, ka šī tiesību norma neparedz piemērošanas mehānismu, ka tas nav pilnīgs vai nav izdoti citi normatīvie akti, kas tuvāk regulētu attiecīgās tiesību normas piemērošanu.

Līdz ar to tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu un atzīst, ka atbildētājs bija tiesīgs izmantot attiecīgo dokumentu – protokolu un lēmumu par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē, jo tajā ir norādīta LAPK 248.panta pirmajā un otrajā daļā paredzētā informācija.

[4.11] Pieteicējs norāda, ka dokuments pretēji LAPK 243. un 246.panta prasībām ir apvienots ar lēmumu par administratīvo sodīšanu, tādējādi ierobežojot pieteicēja tiesības administratīvā pārkāpuma lietvedībā.

LAPK 243.pants, noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Savukārt LAPK 246.pants noteic, ka par izdarīto administratīvo pārkāpumu pilnvarota amatpersona vai arī sabiedriskās organizācijas vai sabiedrības pašdarbīgās institūcijas pilnvarotais pārstāvis sastāda protokolu. Protokolu nesastāda šā kodeksa 250.pantā norādītajos gadījumos. Protokols par administratīvo pārkāpumu ir numurēts dokuments.

Tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu, jo tas, ka šie dokumenti ir apvienoti vienā dokumentā, nevar ierobežot personas tiesības administratīvajā lietvedībā, jo šis dokuments satur visu LAPK 248.panta pirmajā un otrajā daļā paredzēto informāciju, kā arī sniedz iespēju personai ierakstīt savus paskaidrojumus.

[4.12] Pieteicējs norāda, ka tad, kad atnāca policists, dokuments attiecībā uz sodu jau bija aizpildīts.

Pieteicējs šo argumentu neizteica, kamēr nebija pabeigta lietas skatīšana pēc būtības. Līdz ar to tiesas sēdē izteiktā replika nav vērā ņemama.

[4.13] Tāpat tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu, ka netika izskaidrotas viņa tiesības, jo tas ir pretrunā ar lietas materiāliem (administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu, kur pieteicējs ir parakstījies, ka tiesības un pienākumi izskaidroti, *A.M.* dienesta ziņojumu un liecību) un pieteicēja apgalvojumu patiesumu neapstiprina citi pierādījumi lietā.

[4.14] Pieteicējs norāda, ka administratīvajā aktā nav pareizi norādīts, ka automašīna ir braukusi Braslas ielas virzienā. Automašīna brauca pa Ierikļu ielu, tas ir, no tilta lejā uz Dzelzavas ielu.

Tiesa noraida šo iebildumu kā nepamatotu. Tas, ka orientieris braukšanas virzienam ir norādīta Braslas iela, kas krustojas ar Ierikļu ielu, nevis Dzelzavas iela, nevar būt par pamatu automašīnas braukšanas virziena atzīšanai par nepareizi fiksētu.

[4.15] Pieteicējs norāda, ka administratīvajā aktā nav norādīti procesa dalībnieku viedokļi un argumenti, ja tādi ir izteikti, ko paredz APL 67.panta otrās daļas 4.punkts, kā arī ignorētas APL 62.panta trešās daļas prasības norādīt administratīvajā aktā iemeslu, kāpēc nav noskaidroti viedokļi un argumenti. Nav pamatota norāde uz to, ka pieteicējs nav izmantojis iespēju izteikt savu viedokli administratīvajā aktā, jo faktiski pieteicējam šāda iespēja netika dota. No pieteicēja tika pieprasīts ātrāk parakstīt aktu, jo bija apturēta vēl viena mašīna, kā arī pieteicēja automašīnā atradās nepilngadīgā meita, kura bija ļoti satraukusies par mašīnas apturēšanu no policijas puses un lūdza ātrāk braukt prom un nevis skaidroties ar policijas darbinieku par radara neuzrādīšanu.

Tiesa noraida šos iebildumus kā nepamatotus, jo no administratīvā pārkāpumu protokola, kas ir apvienots ar lēmumu, izriet, ka pieteicējs protokolu ir parakstījis. Protokolā pieteicējs nav izdarījis atzīmes, ka nepiekrīt protokolā norādītajam pārkāpumam vai ka protokolā konstatētais administratīvais pārkāpums neatbilst lietas faktiskajiem apstākļiem. Turklāt pieteicēja apgalvojums, ka viņam nav dota iespēja izteikt viedokli, ir pretrunā ar lietas materiāliem, īpaši ar administratīvā pārkāpuma protokolu un *A.M.* dienesta ziņojumu, un šā apgalvojuma patiesumu neapstiprina citi pierādījumi lietā. Kā izriet no lietas materiāliem, pieteicējs ir izmantojis iespēju izteikt savu viedokli sūdzībā (*lietas lapa 25-27*). Līdz ar to ir atzīstams, ka arī lēmuma apstrīdēšanas stadijā pieteicējs ir uzklausīts.

Pieteicēja norādītais arguments, ka pieteicēja automašīnā atradusies viņa nepilngadīgā meita un tādēļ viņš nav skaidrojies ar policijas darbiniekiem, nav atzīstams par attaisnojošu apstākli paskaidrojuma nesniegšanai protokolā.

[4.16] Pieteicējs norāda, ka ir pārkāptas 2003.gada 30.decembra Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcijas 27.punkta prasības, tas ir, policijas darbinieks un policijas automašīna neatradās uz ielas braucamās daļas, bet gan policijas darbinieks un policijas automašīna atradās sānieliņā pie tilta.

Saskaņā ar minētās instrukcijas 27.punktu uzraudzību atklātā veidā veic, apstaigājot patrulēšanas maršrutu (posteni) transporta un gājēju kustības kontrolei īsos, bet intensīvi noslogotos un bīstamos ceļa posmos (ejot pa ceļa nomali, gājēju ietvi (pretēji kustības virzienam) vai sadalošo joslu (ja tās platums ir vismaz 1,5 metri)) tā, lai ceļu policijas darbinieks būtu redzams pēc iespējas lielākam ceļu satiksmes dalībnieku skaitam; apbraukājot patrulēšanas maršrutu ar policijas transportlīdzekli, kuram ir valsts standartā noteiktais policijas transportlīdzekļa krāsojums, apzīmējumi un speciālo gaismas un skaņas signālu ierīces.

Tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu, jo no lietas materiāliem – gan policijas inspektora *A.M.* ziņojuma *(lietas lapa 21)*, gan tiesā sniegtās liecības, ir konstatējams, ka *A.M.* atradās brauktuves malā, tātad redzamā vietā, savukārt policijas automašīna atradās stāvvietā pie tilta. Turklāt pieteicēja apgalvojumu patiesumu nepierāda neviens cits pierādījums lietā.

[4.17] Tāpat tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu, tā kā policijas darbinieks un automašīna atrādās zem tilta līmeņa, tad nav izslēgts, ka arī braukšanas ātruma fiksēšana bija apgrūtināta. Nav izslēgts, ka vietā, no kuras policijas darbinieki, sēžot automašīnā, fiksēja ātrumu, tas varēja tikt noteikts arī ne pieteicēja automašīnai, bet pieteicēja priekšā braucošajai mašīnai. Tāpat arī mērījumos var būt kļūda.

Tiesa konstatē, ka pieteicēja iebildumi ir pretrunā ar lietas materiāliem (policijas inspektora *A.M.* dienesta ziņojumu par to, ka nekādas citas automašīnas, kas varētu traucēt mērījumiem, tajā brīdī nebija, un tiesā sniegto liecību, ka policists atradies redzamā vietā, brauktuves malā) un iebildumus neapstiprina neviens cits pierādījums lietā.

[4.18] Tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu, ka administratīvajā aktā netika norādīts, ka netika uzrādīta ne ātrumu fiksējošā ierīce, ne pieteicēja vadītās automašīnas ātrums un ka pieteicējam netika uzrādīta pati ātrumu fiksējošā ierīce, ne arī vadītās automašīnas ātrums, jo tie ir pretrunā ar lietas materiāliem, it īpaši administratīvā pārkāpuma protokolu un *A.M.* dienesta ziņojumu, kurā norādīts, ka ātrums tika izmērīts divas reizes, lai novērstu iespējamo kļūdu, ātrums palika nemainīgs 78 km/h, un ka vadītājam *B.* uzrādījis radarā fiksēto ātrumu 78 km/h, nekādu pretenziju vadītājs *B.* neizteica, pārkāpumam piekrita, kā arī vēlāk, sastādot protokolu, nekādas pretenzijas protokolā paredzētajā vietā neierakstīja, protokolu parakstīja.

[4.19] Tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu, ka ir apšaubāms tas, vai ātrums tika fiksēts ar radaru *Stalker* Nr.217287, un vai ierīcei, kura atradās policijas darbinieka rīcībā, bija veikta ikgadējā verificēšana.

Atbilstoši LAPK 243.pantam ar braukšanas ātruma noteikšanas mērierīcēm var fiksēt pārkāpuma esamību. Tātad šo ierīču mērījumi ir pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā. Savukārt mērierīcēm, kas tiek izmantotas šim nolūkam, ir jāatbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām.

Turklāt atbilstoši Ministru kabineta 1998.gada 31.augusta noteikumiem Nr.334 „Valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu saraksts", kas bija spēkā Lēmuma pieņemšanas brīdī, radari autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei ir pakļauti ikgadējai valsts metroloģiskajai kontrolei, tādēļ to faktisko derīgumu apliecina metroloģijas iestādes izdots sertifikāts.

Konkrētā administratīvā pārkāpuma fiksēšanai izmantota mērierīce *Stalker* Nr.21727. Lietas materiāliem pievienots sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Latvijas nacionālais metroloģijas centrs" izsniegtais šīs mērierīces verificēšanas sertifikāts Nr.E1111V04 (*lietas lapa 22*), kurā norādīts, ka mērīšanas līdzeklis *Stalker* Nr.21727 ir verificēts 2004.gada 16.jūlijā, tas ir atzīts par derīgu un ka sertifikāts derīgs līdz 2005.gada 16.jūlijam.

Tādējādi, ņemot vērā konstatēto, tiesa atzīst, ka pieteicēja vadītās automašīnas ātrums 2005.gada 25.jūnijā fiksēts ar tiesību normām atbilstošu mērīšanas līdzekli un ka tā mērījums atzīstams par tiesiski iegūtu pierādījumu lietā.

[4.20] Tiesa noraida pieteicēja apsvērumus par slēptās metodes izmantošanu, jo no lietas materiāliem – *A.M.* dienesta ziņojuma un liecības izriet, ka policists ar radaru ir atradies atklātā vietā. Tas, ka pieteicējs policistu neievēroja, nevar tikt atzīts par slēptās metodes izmantošanu.

[4.21] Tāpat tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu, ka pieteicējs apturēts uz tilta, jo tas ir pretrunā ar lietā esošajiem pierādījumiem – liecinieka *A.M.* liecību, kurā norādīts, ka *A.M.* stāvējis pie brauktuves malas – pie nobraukuma no Zemitānu tilta pie Dzelzavas ielas, kur beidzas metāla barjera; pēc kartes tā skaitās Ierikļu iela.

[4.22] Pieteicējs pieteikumā norāda, ka gandrīz vienlaicīgi ar pieteicēja automašīnu (*lietas lapa 4-5*) (savukārt papildinājumos pieteikumam (*lietas lapa 39*), ka uzreiz pēc pieteicēja automašīnas apturēšanas laikā, kad tika paņemti pieteicēja dokumenti un aiznesti līdz automašīnai un sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols), tika apturēta cita – pelēkas krāsas apsardzes firmas „Grif" automašīna un iespējams tādēļ policijas darbinieks pieteicējam nevarēja uzrādīt ātrumu fiksējošo ierīci ar ātruma rādījumu. Tā kā lietā tika konstatēts, ka pieteicējam tika uzrādīti radara mērījumi, tiesa nevērtē šos pieteicēja apsvērumus. Turklāt, kā izriet no pieteikuma papildinājumiem, automašīnas netika apturētas vienlaicīgi.

[4.23] APL 65.panta pirmā daļa noteic, ja piemērojamajā tiesību normā noteikts, ka izdodams konkrēta satura administratīvais akts (obligātais administratīvais akts), iestāde izdod šādu administratīvo aktu.

Tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā piemērotā tiesību norma, proti, LAPK 149.^{8}panta sestā daļa, ir imperatīva tiesību norma, saskaņā ar kuru amatpersonai nav piešķirta rīcības brīvība nepieņemt konkrētu lēmumu par naudas soda 20 latu apmērā uzlikšanu, ja vieglā automobiļa braukšanas ātrums vietā, kas apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi – „Dzīvojamā zona", pārsniedz atļauto braukšanas ātrumu no 21 km/h līdz 30 km/h.

Tātad Lēmums ir obligātais administratīvais akts un atbildētājam nepastāvēja rīcības brīvība izlemt, kāds konkrētajā gadījumā ir piemērojamā naudas soda lielums, tādēļ šajā gadījumā nav nozīmes arī pieteicēja iebildumiem, ka administratīvajā aktā nav norādīti atbildību mīkstinoši vai pastiprinoši apstākļi.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ja likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu normu, saskaņā ar kuru ir izdodams obligātais administratīvais akts, tad likumdevējs jau sākotnēji ir izvērtējis sabiedrības un atsevišķas personas tiesiskās intereses, kā rezultātā pieņemta norma, kas noteic, ka, pastāvot konkrētiem faktiskajiem apstākļiem, izdodams obligātais administratīvais akts, kas nav saistīts ar īpašu tā izdošanas vai satura

lietderības apsvērumu izvērtēšanu (*2004.gada 9.marta spriedumu lietā Nr.SKA-10/2004, 2004.gada 19.oktobra spriedumu lietā Nr.SKA-176/2004*).

Ar Lēmumu pieteicējam piemērots sankcijā paredzētais sods – 20 latu naudas sods. Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējam noteiktais sods ir atbilstošs izdarītajam pārkāpumam.

[4.24] Šādos faktiskajos un tiesiskajos apstākļos tiesa atzīst, ka atbildētāja pieņemtais Lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, bet pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 2.aprīļa spriedumu *A.B.* iesniedzis apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzībā norādīts turpmāk minētais.

[5.1] Tiesa nav ņēmusi vērā APL noteiktos principus un pienākumus, izvērtējot šo lietu. Iestādei ir jāpierāda sava lēmuma pamatojums un pārkāpuma esamība. Tiesa nepamatoti devusi priekšroku policijas darbinieku sniegtajām liecībām, neņemot vērā, ka šīs liecības pašas par sevi nepierāda apstrīdētajā lēmumā minētos faktus un apstākļus, kā arī nesniedz visus pretargumentus pieteikumā minētajiem argumentiem. Tiesa spriedumu pamato uz pieņēmumu, ka policijas darbinieka liecībām ir augstāka ticamības pakāpe, taču nenorāda uz likumu, kas dotu pamatu šādam pieņēmumam. Tādējādi tiek pārkāpts likumā noteiktais iestādes pienākums pierādīt administratīvo pārkāpumu un pamatot savu lēmumu. Apstāklis, ka policijas darbiniekam nav iemesla nebūt objektīvam, nepierāda pārkāpuma faktu. Pārkāpuma noteikšanas, soda piemērošanas un pārsūdzības procesā jāievēro APL 5.pantā noteiktais privātpersonas tiesību ievērošanas princips, 7.pantā noteiktais tiesiskuma princips un citi noteikumi. Tiesa nav ņēmusi vērā APL 150.pantā noteikto iestādes pierādīšanas pienākumu.

[5.2] Iestāde nevar izmantot likumam neatbilstošus dokumentus, lai fiksētu privātpersonas pārkāpumu un piemērotu administratīvo sodu. Tā nevar būt privātpersonas vaina, ka valsts nav apstiprinājusi veidlapas likumā noteiktajā kārtībā. Tiesa nepamatoti atsaucas uz noteikumu Nr.484 26.punktu. Šie noteikumi pieņemti pēc pārsūdzētajā lēmumā minētā notikuma 2005.gada 25.jūnijā. Ministru kabinets nevar pieņemt tiesību normas ar atpakaļejošu spēku. Turklāt šāda tiesību norma būtiski pasliktina pieteicēja kā privātpersonas stāvokli. Tātad 2005.gada 25.jūnija protokols un lēmums par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē neatbilst LAPK 248.panta sestās daļas prasībām.

[5.3] Tiesa virspusēji vērtējusi ierakstu protokolā attiecībā uz apstākļu fiksēšanu. Tiesa nav noskaidrojusi, vai vieta, kur tika apturēta pieteicēja automašīna, ir tilts, un vai tādējādi tas aizliegts ar Ceļu satiksmes noteikumiem. Protokolā jānorāda tā sastādīšanas vieta un fakti, kas šajā gadījumā netika izpildīts, un to atzina arī tiesa. Tādējādi rodas pamatotas šaubas par šāda protokola izmantošanu kā pierādījumu.

[5.4] Pārsūdzētajā lēmumā nav sniegts pamatojums pieteicēja iebildumiem attiecībā uz akta izdevēju, protokola sastādītāju un lēmuma pieņēmēju.

[5.5] Nav pamatota tiesas norāde, ka policijas darbinieki izpildīja Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcijas 27.punkta prasības. Atrašanās uz zaļās zonas nozīmē, ka policijas darbinieks un automašīna pretēji instrukcijā norādītajam neatradās uz ielas braucamās daļas. Arī atbildētājs un liecinieks nenoliedza, ka policijas automašīna atradās sānieliņā pie tilta.

[5.6] Administratīvajā aktā saskaņā ar APL 67.panta otrās daļas 4.punktu jānorāda procesa dalībnieku viedokļi un argumenti, kas nav izdarīts. Ignorētas APL 62.panta trešās daļas prasības norādīt aktā iemeslu, kāpēc nav noskaidrots viedoklis un argumenti. Nav pamatota norāde, ka *A.B.* nav izmantojis iespēju izteikt savu viedokli, jo šāda iespēja netika dota. Nav pamatots tiesas secinājums, ka, ja pieteicējs sūdzībā norādījis visus apstākļus, iespēja izteikt iebildumus tika dota 25.jūnijā.

[5.7] Administratīvajā aktā netika norādīts, ka pieteicējam netika uzrādīta pati ātrumu fiksējošā ierīce un tās rādījums. Arī uz atkārtotu lūgumu uzrādīt fiksēto ātrumu policijas darbinieks nereaģēja.

[5.8] Gandrīz vienlaikus ar *A.B.* automašīnu tika apturēta pelēkas krāsas vieglā privātās apsardzes firmas „Grif" automašīna. Iespējams, ka tieši tādēļ policijas darbinieks nevarēja uzrādīt ātrumu fiksējošo ierīci ar ātruma rādījumu. Faktu, ka šāda automašīna tika apturēta uzreiz pēc *A.B.*, atbildētājs nav apstrīdējis. Tātad ir pamats apšaubīt administratīvajā aktā norādīto braukšanas ātrumu.

[5.9] Tiesa nepareizi iztulkojusi LAPK un APL, izvērtējot apstrīdēto administratīvo aktu. No sprieduma redzams, ka tiesa sāka izvērtēt administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas jautājumus, nevis apstrīdētā akta likumību. Tiesa atsaukusies uz LAPK 243.pantu, taču lietā nav pierādījuma, ka radars, uz kuru atsaucas atbildētājs, tika izmantots un tā rādījums ir protokolā norādītais. Tiesa balstās tikai uz liecinieka liecību, kas neatbilst lietas faktiskajiem apstākļiem. Tiesa neveica objektīvu lietas apstākļu izvērtējumu. Pieteicējs vairākkārt norādīja uz nepieļaujamo protokola sastādīšanas gaitu.

[5.10] Pieteicējs nav atzinis, ka ir pieļāvis ātruma ierobežojuma pārkāpumu. Pieteicējs ir pieļāvis varbūtību, ka ātrums varēja būt nedaudz virs 50 km/h, tomēr tas nenozīmē, ka ir pamats pieteicējam piemērot administratīvo atbildību par to ātrumu, kuru norādīja policijas darbinieki.

[5.11] Tiesa nepamatoti norāda uz pārsūdzēto lēmumu kā obligātu administratīvo aktu, jo faktisko lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā pieņēma 2005.gada 25.jūnijā. Tas, ka protokolā un lēmumā nav paredzēta iespēja piemērot LAPK 33.pantā paredzētos atbildību mīkstinošos apstākļus un 21.pantā paredzēto iespēju atbrīvot no atbildības maznozīmīga pārkāpuma gadījumā, apliecina protokola neatbilstību likuma prasībām.

[5.12] Tiesa nav ņēmusi vērā, ka atsaukšanās uz protokolu šajā lietā ir prettiesiska, jo tas neatbilst likuma prasībām. LAPK 237.pantā, cita starpā, noteikts, ka administratīvo pārkāpumu lietas izlemjamas stingrā saskaņā ar likumu. Lietas 28.lapā esošais dokuments sevī ietver gan protokolu, gan lēmumu par administratīvo pārkāpumu. Tas neatbilst LAPK noteikumiem. Šis

dokuments neatbilst noteikumu Nr.484 prasībām. No protokola nav saprotams, kura iestāde to sastādījusi. Policijas darbinieks, iegūstot informāciju, kura satur ziņas par privāto dzīvi, pārkāpa APL 59.panta trešo daļu, jo nepaskaidroja, uz kāda normatīvā akta pamata un kādam mērķim vēlas šīs ziņas iegūt, kā arī to, vai personai šīs ziņas saskaņā ar ārēju normatīvo aktu jāsniedz obligāti vai to sniegšana ir brīvprātīga. *A.B.* nevar tikt uzskatīts par administratīvi sodītu uz administratīvā akta sastādīšanas datumu. Tātad lēmumā norādīta nepareiza informācija. Tā kā apstrīdētais administratīvais akts, administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums neatbilst tiesību normām, šāds akts saskaņā ar APL 84.pantu bija jāatzīst par prettiesisku.

[6] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja apelācijas sūdzību un sākotnējo pieteikumu uz tajos minētajiem motīviem.

Atbildētāja pārstāvis apelācijas sūdzību un sākotnējo pieteikumu neatzina un lūdza tos noraidīt.

Motīvu daļa

[7] Noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējusi administratīvās lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka *A.B.* apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[8] APL 307.panta ceturtajā daļā noteikts, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu, pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Izvērtējot pirmās instances tiesas spriedumā ietverto argumentāciju, apgabaltiesa atzīst, ka tā pamatā ir pareiza un pietiekama, līdz ar to apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā ietvertajai argumentācijai [4] un to neatkārto.

[9] Papildus apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[9.1] Pieteicējs norādījis, ka administratīvā pārkāpuma protokolā pretēji noteikumu Nr.154 prasībām nepamatoti ir saīsināts iestādes, kas protokolu sastādījusi, nosaukums, kā arī pretēji LAPK 274.panta pirmās daļas 2.punktam nav norādīts atbilstošs numurs.

Attiecībā uz iestādes nosaukumu apgabaltiesa norāda, ka konkrētajos apstākļos tas pats par sevi nevar būt pietiekams pamats pārsūdzētā lēmuma atcelšanai. Kā tas izriet no paša pieteicēja norādītā, administratīvā pārkāpuma protokolā tika norādīts iestādes nosaukums – Rīgas pilsētas galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas inspektors *A.M.*. Savukārt pilns iestādes nosaukums bija jānorāda – Rīgas pilsētas galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas Patruļpolicijas vienības Ceļu policijas nodaļas inspektors *A.M.*. Tādējādi

norādītajā nosaukumā iztrūkst iestādes nosaukuma daļa „Kārtības policijas Patruļpolicijas vienība", kā arī iztrūkst norāde, ka *A.M.* ir tieši nodaļas (Ceļu policijas) inspektors.

Apgabaltiesas ieskatā būtisku ietekmi uz personas tiesībām varētu atstāt tāda iestādes, kas pieņēmusi lēmumu (vai sastādījusi protokolu), nosaukuma norāde, no kuras vispār objektīvi nebūtu saprotams, kas šādu aktu izdevis. Konkrētajos apstākļos apgabaltiesas ieskatā minētais nav konstatējams. Turklāt jāņem vērā, ka pieteicēja minētie apstākļi nav traucējuši pieteicējam iesniegt sūdzību. Līdz ar to apgabaltiesas ieskatā pieteicēja norādītie trūkumi nav atzīstami par tik būtiskiem, lai paši par sevi radītu lēmuma prettiesiskumu un atcelšanu.

Nav pamatota arī pieteicēja norāde, ka augstāka iestāde vispār šo pieteicēja iebildumu nav vērtējusi. No augstākas iestādes pieņemtā lēmuma redzams, ka iestāde ir norādījusi, ka tās ieskatā objektīvi ir saprotams, kas administratīvo aktu izdevis. Lai arī iestāde minēto apsvērumu vairāk nav izvērsusi, ir secināms, ka atbildētājs atzīst neprecizitāti, tai pašā laikā uzskatot, ka tas objektīvi neliedz secināt, kas administratīvo aktu izdevis.

Turklāt apgabaltiesa norāda, ka administratīvā pārkāpuma protokolā pretēji pieteicēja iebildumam ir norādīts protokola numurs un kods, proti, SR 124959, KODS 050 (*lietas lapa 20*).

[9.2] Pieteicējs norādījis, ka administratīvā pārkāpuma protokolā neprecīzi ir norādīta protokola sastādīšanas vieta.

Apgabaltiesa nepiekrīt pieteicēja apsvērumam, ka šajā gadījumā būtu pieļauts procesuāls pārkāpums un turklāt tas būtu tik būtisks, lai radītu pārsūdzētā lēmuma prettiesiskumu.

Administratīvā pārkāpuma protokolā ir norādīta tā sastādīšanas vieta – Ierīķu ielā. No protokola un lietas materiāliem kopumā ir secināms, ka protokols tika sastādīts notikuma vietā, proti, pieteicēja vadītās automašīnas apturēšanas vietā. No lietas apstākļiem ir secināms arī tas, ka automašīnas apturēšanas vietā nav nosakāma precīzāka adrese, jo šajā vietā tādas nav noteiktas. Tas nozīmē, ka precīzāka protokola sastādīšanas vieta būtu nosakāma, to aprakstot, piemēram, norādot uz šķērsielām vai attālumiem no tām un tamlīdzīgi. Tomēr apgabaltiesas ieskatā dokumenta sastādīšanas vieta pati par sevi nenosaka paša notikuma vietu un pati par sevi neraksturo citus lietas apstākļus, piemēram, kur atradusies policijas automašīna. Konkrētajos apstākļos faktiski nav strīda par to, ka protokols tika sastādīts vietā, kur apturēja pieteicēja automašīnu. Nozīme dokumenta sastādīšanas vietas precīzākai norādei varētu būt tad, ja būtu strīds, piemēram, par to, vai protokolu notikuma vietā vispār sastādīja. Tādējādi konkrētajā gadījumā protokola sastādīšanas vieta ir saprotama gan no tā, kā tā norādīta, gan no protokolā atspoguļotā notikuma kopumā. Apgabaltiesa norāda, ka, ievērojot pieteicēja apsvērumus, par neprecīzu dokumenta sastādīšanas vietas norādi varētu atzīt arī norādītu konkrētu adresi, ņemot vērā, ka tā varētu aptvert pietiekoši lielu teritoriju.

[9.3] Pieteicējs norāda, ka iestāde nav norādījusi pieteicēja argumentus un viedokli un nav tos ņēmusi vērā. Pieteicējs arī norāda, ka policijas darbinieki

pieprasījuši ātrāk parakstīt administratīvā pārkāpuma protokolu, kas liedzis pieteicējam izteikt savus argumentus.

Apgabaltiesa minētos pieteicēja iebildumus atzīst par nepamatotiem. Kā tas redzams no administratīvā pārkāpuma protokola, pieteicējs tā sadaļā „Paskaidrojums" ir parakstījies, bet jebkādus savus iebildumus vai argumentus nav izteicis. Apgabaltiesa kritiski vērtē pieteicēja norādi tiesai, ka faktiski pieteicējam no policijas darbinieku puses bijusi liegta iespēja norādīt savus iebildumus. Pieteicējs šajā sakarībā norādījis divus apstākļus, kuru dēļ viņam bijis liegts iebildumus uzrakstīt. Pirmkārt, policijas darbinieki tajā pašā laikā apturēja vēl vienu transportlīdzekli, tādējādi pieprasījuši protokolu ātrāk parakstīt, otrkārt, pieteicēja automašīnā atradusies viņa nepilngadīgā meita, kura bijusi ļoti satraukusies par automašīnas apturēšanu un lūgusi ātrāk braukt prom.

Apgabaltiesas ieskatā apstāklis, ka policijas darbinieki būtu apturējuši vēl vienu transportlīdzekli, pats par sevi nevar būt šķērslis savu iebildumu izteikšanai rakstiskā formā. Apgabaltiesa pieņem kā iespējamu policijas darbinieku rīcību, ka šādā situācijā tie varētu neuzklausīt personas mutvārdu paskaidrojumus. Tomēr konkrētajā situācijā pats pieteicējs rakstveidā nav ierakstījis protokolā, kurš šajā brīdī tika nodots viņa rīcībā, nevienu iebildumu. Ja arī atzītu par ticamu šo pieteicēja norādi un to, ka pieteicējs nolēmis policijas darbinieku prasībai nekavēties pakļauties, apgabaltiesas ieskatā tas neliedza pieteicējam paskaidrojumos ierakstīt, ka nepiekrīt protokolam. Apelācijas instances tiesas sēdē pieteicējs norādīja, ka personai nav šāda pienākumu jebkurā gadījumā jau protokolā norādīt savus iebildumus. Apgabaltiesa neatzīst par pareizu arī pirmās instances tiesas viedokli, ka sākotnēji sniegtām ziņām pašām par sevi ir piešķirama lielāka ticamība. Tomēr apgabaltiesas ieskatā šāds apstāklis, proti, iebildumu nenorādīšana administratīvā pārkāpuma protokolā ir vērtējama, un tam var būt nozīme. Apgabaltiesa piekrīt, ka ne jebkurā gadījumā un ne jebkura persona var apzināties savas rīcības konkrētā situācijā nozīmi. Tomēr konkrētajā gadījumā, ievērojot pieteicēja norādīto pieteikumā, apelācijas sūdzībā, paskaidrojumos tiesai, nav secināms ka pieteicējs nebūtu izpratis situāciju notikuma vietā. Apstāklis, ka persona nevienu iebildumu pret protokolu notikuma vietā protokolā nav norādījusi, zināmā mērā liek apšaubīt faktu, ka šai personai jau notikuma vietā bijuši iebildumi un tie arī tikuši izteikti. Vēl jo vairāk, ja, kā norādījis pieteicējs, viņš šos iebildumus mutvārdos izteicis. Savukārt, apstāklis, ka pieteicēja automašīnā atradusies viņa nepilngadīgā meita, neattiecas uz policijas darbinieku rīcību, un nebūt neapliecina pieteicēja paskaidrojumu, ka policisti viņu mudinājuši ātrāk parakstīt protokolu, patiesumu. Savukārt pēc būtība šis apstāklis apgabaltiesas ieskatā objektīvi neizskaidro pieteicēja rīcību, protokolā nenorādot, ka tam nepiekrīt.

[9.4] Pieteicējs norādījis, ka iestāde nav izpildījusi APL 67.panta otrās daļas 6.punkta prasības, proti, administratīvajā aktā nav norādīts tā pamatojums, it īpaši, lietderības apsvērumi atbilstoši APL 65. un 66.pantam, tajā skaitā, nav norādīts uz administratīvā akta piemērotību un sabiedrības ieguvumu, tādu

izdodot. Pieteicējs norāda, ka nav ņemts vērā, ka pieteicējs nav bijis administratīvi sodīts.

Apgabaltiesa šajā sakarībā norāda, ka LAPK 149.[8]panta sestās daļas sankcija paredz naudas sodu 20 latus. Tas nozīmē, ka iestādei, konstatējot šajā LAPK pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu, nav rīcības brīvības administratīvā akta izdošanā, kā arī tā satura noteikšanā. Likumdevējs jau ir izdarījis lietderības apsvērumus un noteicis, ka par šādu pārkāpumu ir nosakāms administratīvais sods – naudas sods tieši 20 lati. Līdz ar to iestādei nav jāizdara lietderības apsvērumi. Turklāt iestādei nav tiesību izdarīt lietderības apsvērumus arī attiecībā uz to, vai par šādu pārkāpumu atbilstoši LAPK 21.pantam nevar aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu, tā kā LAPK 21.panta otrajā daļā viens no priekšnosacījumiem minētās tiesību normas piemērošanai par pārkāpumu ceļu satiksmē ir par to paredzētā naudas soda apmērs līdz 10 latiem. Kā apgabaltiesa jau norādīja, LAPK 149.[8]panta sestās daļas sankcija paredz 20 latus. Līdz ar to konkrētā pārkāpuma gadījumā LAPK 21.panta pirmā daļa vispār nav piemērojama.

Apgabaltiesa par nepamatotu uzskata pieteicēja argumentu apelācijas sūdzībā, ka pats fakts, ka 2005.gada 25.jūnija protokolā un lēmumā par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē (veidlapā) nav paredzēta iespēja attiecībā uz jebkuru personu piemērot LAPK 33.pantā paredzētos atbildību mīkstinošos apstākļus un 21.pantā paredzēto iespēju atbrīvot no atbildības maznozīmīga pārkāpuma gadījumā, tikai vēlreiz apliecina protokola neatbilstību likuma prasībām. Apgabaltiesas ieskatā katrā konkrētajā gadījumā ir vērtējama protokolā un lēmumā norādīto ziņu atbilstība un pietiekamība konkrētajiem apstākļiem un normatīvo aktu prasībām. Šajā lietā atbildību mīkstinošu apstākļu neietveršanai protokolā nav izšķirošas nozīmes. Kā apgabaltiesa jau atzina, šajā lietā nav izvērtējama arī LAPK 21.panta piemērošanas iespēja. Līdz ar to ziņu par minētajiem apstākļiem neesamība protokolā nevar radīt lēmuma prettiesiskumu. Šādu prettiesiskumu nevar radīt pati par sevi protokola veidlapas neatbilstība (vai neprecizitāte) normatīvo aktu prasībām. Citiem vārdiem, par prettiesisku nevar tikt atzīts lēmums, kurš pieņemts uz tāda protokola pamata, kura veidlapā nav tehniski paredzēta iedaļa LAPK 33. un 21.panta piemērošanai nepieciešamo ziņu norādīšanai. Šādam apstāklim nevar būt ietekme uz lēmumu, kurš pieņemts uz tāda protokola pamata, kurā ziņas šajā sakarībā norādītas pietiekami.

[9.5] Pieteicējs norādījis, ka iestādes administratīvais akts neatbilst APL 67.panta otrās daļas 7.punktam, proti, tas neietver atsevišķu piemēroto tiesību normu uzskaitījumu. Pieteicējs arī norādījis uz nepamatotu atsaukšanos uz iekšēju normatīvo aktu, proti, Iekšlietu ministrijas Valsts policijas priekšnieka 2004.gada 21.jūlija cirkulāru Nr.20/5529 pilsētu un rajonu policijas pārvalžu priekšniekiem.

Apgabaltiesa šo pieteicēja apsvērumu atzīst par nepamatotu. No protokola un lēmuma par administratīvo pārkāpumu ir redzams, ka iestāde (Ceļu policijas nodaļas inspektors) ir norādījis uz attiecīgās tiesību normas, proti, Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta pārkāpumu un tiesību normu, kas

par to paredz administratīvo atbildību, proti, LAPK 149.[8]panta sesto daļu. Atbilstoši šīm tiesību normām pieteicējam noteikts administratīvais sods 20 lati. Izskatot pieteicēja sūdzību, augstāka iestāde lēmumā norādījusi uz tām pašām tiesību normām, kā arī uz likuma „Par mērījumu vienotību" 7.panta otro daļu, Ministru kabineta noteikumu Nr.334 „Valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu saraksts" 12.2.punktu, Ministru kabineta noteikumiem Nr.194 „Prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm", Ceļu satiksmes likuma 43.[4]pantu, likuma „Par policiju" 2. un 27.pantu, APL 74.panta pirmās daļas 1.punktu, LAPK 248.pantu un APL 67., 81.pantu, LAPK 1. un 22.pantu, APL 4.pantu, LAPK 243., 244., 286.panta pirmās daļas 1.punktu. No minētā ir secināms, ka iestāde lēmumos ir norādījusi tās tiesību normas, kuras tikušas piemērotas. Apstāklim, ka šīs tiesību normas lēmumos nav uzskaitītas atkārtoti un atsevišķi, ir formāls raksturs un tas nav pamats administratīvā akta atcelšanai. Tiesību normu norādes administratīvajā aktā mērķis ir, lai persona saprastu izdotā administratīvā akta pamatojumu. Atsevišķa šo tiesību normu uzskaitīšana pēc būtības nevar nelabvēlīgi ietekmēt personas tiesības vai tiesiskās intereses.

Pārsūdzētajā lēmumā iestāde norādījusi arī uz Iekšlietu ministrijas Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcijas 26.punktu un Iekšlietu ministrijas Valsts policijas priekšnieka 2004.gada 21.jūlija cirkulāru Nr.20/5529 pilsētu un rajonu policijas pārvalžu priekšniekiem. Ar minēto instrukciju un cirkulāru ir reglamentēta policijas iestāžu darbība, tā ir saistoša policijas darbiniekiem, pildot dienesta pienākumus. Lietā nav konstatējams, ka šīs iekšējās tiesību normas būtu piemērotas tieši pieteicēja atbildības noteikšanai. Iestādes atsaukšanās administratīvajā aktā uz šiem normatīvajiem aktiem pati par sevi uz minēto nenorāda.

[9.6] Pieteicējs norāda, ka policijas darbinieks, iegūstot informāciju, kas ietver ziņas par privāto dzīvi, pārkāpa APL 59.panta trešo daļu, jo nepaskaidroja, uz kāda normatīvā akta pamata un kādam mērķim vēlas šīs ziņas iegūt, kā arī, vai personai šīs ziņas saskaņā ar ārējo normatīvo aktu jāsniedz obligāti vai to sniegšana ir brīvprātīga.

APL 59.panta pirmās daļas pirmais teikums noteic, ka pēc administratīvās lietas ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Atbilstoši šā panta otrajai daļai, iegūstot informāciju, iestāde var izmantot visas tiesiskās metodes, arī iegūt informāciju no administratīvā procesa dalībniekiem, citām institūcijām, kā arī ar liecinieku, ekspertu, apskates, dokumentu un cita veida pierādījumu palīdzību. Ja iestādei nepieciešamā informācija ir nevis administratīvā procesa dalībnieku, bet gan citas institūcijas rīcībā, iestāde to iegūst pati, nevis pieprasa no administratīvā procesa dalībniekiem. Savukārt šā panta trešā daļa noteic, ja nepieciešamā informācija satur ziņas par fiziskās personas privāto dzīvi (personas kods, tautība, pilsonība, dzīvesvieta, ģimenes stāvoklis, veselības stāvoklis, sodāmība, ienākumi, īpašums, reliģiskie vai politiskie uzskati vai citas ziņas), iestāde paskaidro privātpersonai, uz kāda normatīvā akta pamata un kādam mērķim iestāde šīs ziņas vēlas iegūt, kā arī to,

vai privātpersonai šīs ziņas saskaņā ar ārējo normatīvo aktu jāsniedz obligāti vai to sniegšana ir brīvprātīga.

No lietas materiāliem ir redzams, ka attiecībā uz pieteicēju ir iegūtas šādas ziņas par viņa privāto dzīvi: personas kods, dzimums, dzīvesvieta, darba vieta, apgādībā esošo personu skaits. Ienākumus pieteicējs nav uzrādījis. Minētās ziņas iegūtas, sastādot protokolu un lēmumu par administratīvo pārkāpumu (*lietas lapa 20*). LAPK 248.panta otrā daļa noteic, ka par pārkāpēju administratīvā pārkāpuma protokolā norāda viņa vārdu, uzvārdu, personas kodu (ārvalstniekam – dzimšanas datumu), dzīvesvietu, citas ziņas, kurām var būt kāda nozīme administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanā. No minētā secināms, ka administratīvā pārkāpuma protokola veidlapā ietvertā informācijas iegūšana par personas ienākumiem un apgādājamajiem ir saistīta ar administratīvā soda noteikšanu.

Apgabaltiesas ieskatā APL 59.panta regulējums ir plašs, proti, tas regulē informācijas iegūšanu administratīvajā lietā vispār. Tas nozīmē, ka iestāde var pieprasīt informāciju, piemēram, personai vai par personu, kurai par konkrēto administratīvo lietu līdz tam nav bijusi informācija. Līdz ar to objektīvi nav zināms, kādā sakarībā konkrētā informācija tiek pieprasīta. Konkrētajā gadījumā ir objektīvi saprotams, ka policijas darbinieks informāciju ieguvis administratīvā pārkāpuma lietas, kurā administratīvo pārkāpumu, iespējams, izdarījis pats pieteicējs, sakarībā. Nav strīda par to, ka pieteicējs zināja (policijas darbinieks apturēšanas brīdī uz to norādīja), kādā sakarībā viņu apturēja, proti, par atļautā ātruma pārsniegšanu. Daļa informācijas (vārdu, uzvārdu, personas kodu, dzīves vietu) policists ir ieguvis, pārbaudot pieteicēja dokumentus, kas ietilpst Ceļu policijas darbinieka ekskluzīvās tiesībās, pildot dienesta pienākumus. Turklāt policijas darbinieks ieguvis informāciju par pieteicēja darba vietu un apgādājamo skaitu. Ņemot vērā, ka informāciju ieguva policijas darbinieks, ka pieteicējam bija zināms, kādā sakarībā viņš apturēts, kā arī to, ka notikuma vietā tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols, apgabaltiesa secina, ka pieteicējam bija saprotams, kādam nolūkam šī informācija tiek pieprasīta. Turklāt redzams, ka pieteicējs ir atteicies sniegt informāciju par saviem ienākumiem. Tas nozīmē, ka pieteicējs pats spēja novērtēt savas tiesības attiecīgas ziņas sniegt vai nesniegt. Līdz ar to nav atzīstams, ka policijas darbinieka rīcība, nenorādot attiecīgo ziņu sniegšanas mērķi un tiesības tās nesniegt, būtu tik būtisks pārkāpums, ka pēc būtības nelabvēlīgi ietekmētu pieteicēja tiesības vai tiesiskās intereses un būtu pamats lēmuma atzīšanai par prettiesisku.

[9.7] Pieteicējs norāda, ka protokols un lēmums par administratīvo pārkāpumu neatbilst LAPK 248.panta sestās daļas prasībām. Turklāt šis dokuments (protokols) pretēji LAPK 243. un 246.panta prasībām ir apvienots ar lēmumu par administratīvo sodīšanu, līdz ar to ierobežojot pieteicēja tiesības un iespējas administratīvā pārkāpuma lietvedībā.

LAPK 248.panta sestā daļa noteic, ka administratīvā pārkāpuma protokolu un naudas soda kvīšu veidlapu izgatavošanas un izmantošanas kārtību, kā arī veidlapu paraugus nosaka Ministru kabinets.

LAPK 243.pants definē pierādījuma jēdzienu un noteic pierādīšanas līdzekļus. Savukārt 246.pants noteic protokola par administratīvo pārkāpumu sastādīšanas kārtību.

Saskaņā ar LAPK 248.panta sesto daļu Ministru kabinets 2005.gada 28.jūnijā izdeva noteikumus Nr.484 „Administratīvā pārkāpuma protokola veidlapu un naudas soda kvīts veidlapu izgatavošanas un izmantošanas kārtība". Noteikumi stājās spēkā 2005.gada 9.jūlijā. Protokols un lēmums konkrētajā lietā sastādīts 2005.gada 25.jūnijā, proti, laikā, kad minētie noteikumi vēl nebija izdoti un stājušies spēkā. Līdz ar to nepareiza ir pieteicēja norāde, ka protokols un lēmums neatbilda tieši noteikumu Nr.484 prasībām, tā kā tas nevarēja precīzi atbilst vēl neizdotam normatīvajam aktam.

Apgabaltiesa atzīst par pareizu pieteicēja norādi, ka pirmās instances tiesa nepamatoti atsaukusies uz juridiskās obstrukcijas aizlieguma principu, kā pamatu protokola un lēmuma par administratīvo pārkāpumu sastādīšanai, tā kā šis princips ir attiecināms uz privātpersonas interešu aizsardzību, nevis uz iestādes tiesībām. Tajā pašā laikā apgabaltiesa norāda, ka Ministru kabineta noteikumu par likuma normu piemērošanu vai tā apstiprinātu veidlapu trūkumus pats par sevi nevar būt iemesls personas atbrīvošanai no administratīvās atbildības, ja ir konstatēts administratīvais pārkāpums.

Apgabaltiesa piekrīt arī pieteicēja apsvērumam, ka noteikumiem Nr.484 nav atpakaļejoša spēka. Pieteicējs šajā sakarībā norādījis, ka līdz ar to nepamatota ir atsauce pirmās instances tiesas spriedumā uz šo noteikumu 26.punktu, proti, ka administratīvā pārkāpuma protokola veidlapas, kas bija izgatavotas līdz šo noteikumu spēkā stāšanās dienai, ir derīgas līdz 2005.gada 31.decembrim.

Tomēr apgabaltiesas ieskatā šajā sakarībā vērā ņemams ir apstāklis, ka ar noteikumiem Nr.484 apstiprinātās administratīvā pārkāpuma protokola veidlapas saturs pēc būtības neatšķiras no tās, kura tika izmantota protokola sastādīšanai konkrētajā lietā. Jāņem arī vērā, ka pamatā administratīvā pārkāpuma protokola saturu noteic LAPK 248.pants. Netieši minēto apstiprina arī noteikumu Nr.484 26.punkts. Līdz ar to nevar būt izšķiroša nozīme protokola attiecīgas veidlapas izmantošanai.

Pieteicējs arī norādījis, ka nav pieļaujams, ka lēmums par administratīvā soda noteikšanu ir apvienots vienā dokumentā ar protokolu. Pieteicējs norādījis, ka nav saprotams, kura šā dokumenta daļa attiecināma uz protokolu un kura uz lēmumu. Turklāt šāda kārtība personai liedz pilnvērtīgi izmantot savas tiesības administratīvā pārkāpuma lietvedībā.

No sastādītā protokola un lēmuma apgabaltiesas ieskatā nepārprotami ir secināms tā izdevējs (pretēji pieteicēja norādītajam), kas norādīts dokumenta sākumā. Apgabaltiesas ieskatā protokola un lēmuma apvienošana vienā dokumentā ietekmē šā dokumenta formu nevis saturu, kas pati par sevi personas tiesības neietekmē. Pieteicējs nav norādījis, kādas tiesības tieši minētais ir liedzis pieteicējam realizēt, līdz ar to tiesai nav iespējas šos argumentus un iespējamu tiesību pārkāpumu pārbaudīt.

[9.8] Pieteicējs norāda, ka administratīvajā aktā nav pareizi norādīti lietas faktiskie apstākļi, proti, kur atradusies policijas automašīna un policisti, kā arī, kur apturēta pieteicēja vadītā automašīna. No pieteicēja norādītā izriet, ka, pirmkārt, pieteicēja ieskatā policisti viņu apturējuši uz tilta, kur tas nav atļauts, turklāt paši nav atradušies uz ceļa braucamās daļas, bet gan sānielā zem tilta līmeņa, tādējādi pārkāpjot pienākumu atrasties redzamā vietā un ar savu klātbūtni brīdinot automašīnu vadītājus.

No lietas materiāliem ir konstatējams (to pieteikumā norāda arī pieteicējs), ka pieteicējs automašīnu vadījis pa Ierikļu ielu pa tiltu lejā (no A.Čaka ielas puses) uz Dzelzavas ielu. Lietā nav strīda par to, ka pirms uzbraukšanas uz Dzelzavas ielas pa labi ir pagrieziens uz Braslas ielu. Turklāt, nobraucot no tilta un nenogriežoties uz Braslas ielu, lai uzbrauktu uz Dzelzavas ielas, iela veido līkumu uz labo pusi.

Policijas darbinieki lietā norādījuši, ka policijas automašīna atradusies stāvvietā. Pie automašīnā atradies arī viens no policistiem. Savukārt otrs policists atradies pie ielas aiz apmales vietā, kur beidzas apmale. Līdz policista automašīnai bijuši 10-20 metri (*lietas lapa 43*). Policijas darbinieks, kurš apturēja pieteicēja vadīto automašīnu, pirmās instances tiesas sēdē norādījis, ka stāvējis pie nobraukuma no Zemitānu tilta pie Dzelzavas ielas, kur beidzas metāla barjera. Pārinieks atradies pie mašīnas (*lietas lapa 63*). Policijas darbinieki arī norādījuši, ka tā ir labi pārredzama vieta, it īpaši, ja brauc lejā no tilta, policists, kas stāv minētajā vietā, ir redzams visā augumā (*lietas lapa 43, 63*). Savukārt pieteicējs pirmās instances tiesas sēdē norādījis, ka automašīna tikusi apturēta uz tilta. Policijas darbinieks nav atradies uz ceļa braucamās daļas, viņš bijis aiz margas. Ceļu policijas automašīna atradusies šķērsielā 20 metrus tālāk. Policijas darbinieki atradušies blakus tiltam. Vizuāli atceras, ka bijusi apmale. Kā policists kāpis pāri apmalei, nav redzējis (*lietas lapa 42, 44*).

No minētā izriet, ka lietā faktiski nav strīda (uz to norāda arī pieteicējs), kurā vietā, kontrolējot braukšanas ātrumu uz Zemitānu tilta (braucot lejā no tilta), atradies policists, proti, zaļajā zonā, pie ielas braucamās daļas (ne uz braucamās daļas) vietā, kur beidzas barjera. Strīds ir par to, vai minētā vieta ir uzskatāma par tiltu.

No lietas materiāliem pievienotās fotogrāfijas (sk., augšējo fotogrāfiju, *lietas lapa 55*) ir redzams, ka vietā, kur beidzas barjera, ielas, kas ved no tilta, līmenis faktiski sasniedz to pašu līmeni, kas ir blakus esošajai zaļajai zonai un ielai. Apgabaltiesas ieskatā apstākļi, ka ielas braucamā daļa atrodas vienā līmenī ar blakus esošo teritoriju (zaļo zonu un citu ielu) un ir beidzies tiltam raksturīgs tā malas norobežojošs elements, proti, barjera, liecina par to, ka šī braucamā daļa vairs nav uzskatāma par tiltu. Arī no pieteicēja sniegtajām ziņām izriet, ka policijas automašīna un otrs policists atradies zem tilta līmeņa (*lietas lapa 4*). Līdz ar to nav uzskatāms, ka policijas darbinieks pieteicēja vadīto automašīnu būtu apturējis uz tilta.

Apstākļi, ka policijas automašīna atradusies 10-20 metrus tālāk, ka policijas automašīna un otrs policists nav atradies uz ielas braucamās daļas, apgabaltiesas ieskatā paši par sevi neliecina par to, ka tikusi izmantota slēptā

ceļu satiksmes kontroles metode. Kā to norādījis arī pieteicējs, minētajā vietā policistiem un policijas automašīnai uz ielas braucamās daļas nav iespējams atrasties. Ievērojot ceļa apstākļus, kuri ir secināmi no lietas materiāliem, apgabaltiesas ieskatā konkrētajā vietā (nobraukums no tilta, pagrieziens uz Braslas ielu, ceļa līkums uz Dzelzavas ielu) policijas automašīnas un policista atrašanās tieši uz ielas braucamās daļas varētu neatbilst ceļu satiksmes drošības prasībām, turklāt apgabaltiesas ieskatā šādos apstākļos nav nepieciešama. Policista atrašanās tieši pie ielas braucamās daļas (par ko nav strīda) nepārkāpj ceļu satiksmes kontroles atklātās metodes prasības.

Izvērtējot notikuma vietas apstākļus un paša pieteicēja paskaidrojumus, apgabaltiesas ieskatā nav secināms, ka policijas darbinieki būtu pārkāpuši pienākumu atrasties vadītājiem redzamā vietā, kā arī nav atzīstams, ka vadītājam būtu devuši norādījumu apstāties uz tilta, tas ir, neatļautā vietā. Turklāt apgabaltiesas ieskatā policista atrašanās tieši blakus ielas braucamajai daļai objektīvi ir atzīstama par tādu atrašanās vietu, kurā policists uz attiecīgās ielas esošajiem transportlīdzekļu vadītājiem ir redzams.

Pieteicējs norādījis, ka protokolā un lēmumā nepareizi norādīti lietas apstākļi, norādot, ka pieteicēja vadītā automašīna braukusi Braslas ielas virzienā, jo viņš braucis uz Dzelzavas ielu. Apgabaltiesa šādu apsvērumu atzīst par nepareizu, jo iela no Zemitānu tilta ved gan Braslas, gan Dzelzavas ielas virzienā. Līdz ar to protokolā pieteicēja braukšanas virziens norādīts pareizi. Policijas darbinieks nevar zināt un protokolā nav jānorāda personas braukšanas mērķis.

[9.9] Pieteicējs arī norādījis, ka ceļu policists, iespējams, fiksējis citas automašīnas ātrumu. Turklāt pieteicējam neesot uzrādīts radara mērījums. Arī protokolā un lēmumā par administratīvo pārkāpumu nav norādīts, ka radara mērījums pieteicējam būtu uzrādīts. Policistam, kurš viņu apturējis, nav bijis radars, proti, tas nav bijis viņam rokā, nav iespējams apskatīt vadītāja dokumentus, vienlaikus turot rokā radaru. Radars nav varējis būt arī policistam padusē, kā uz to norādījis policijas darbinieks, jo tādā gadījumā policista ķermenim būtu vajadzējis būt saspringtam.

Ceļu policijas inspektors *A.M.* lietā ir norādījis, ka ir ievērojis pieteicēja vadīto automašīnu. Ātrumu mērījis divas reizes, lai novērstu iespējamo kļūdu. Citas automašīnas, kuras tajā brīdī varētu traucēt mērījuma veikšanai, nav bijušas. Vadītājam *A.B.* uzrādījis radarā fiksēto ātrumu 78 km/h, nekādas pretenzijas nav bijušas ne par radara mērījumu, ne administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu. Satiksme nav bijusi intensīva, intensīvas satiksmes apstākļos konkrētajā vietā strādāt nav iespējams (*lietas lapa 21, 63*). Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka ātrums fiksēts ar mērierīci *Stalker* Nr.21727. Lietas materiālos atrodas radara autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei *Stalker* Nr.21727 verificēšanas sertifikāts Nr.E1111V04, kurā norādīts, ka verificēšana veikta 2004.gada 16.jūlijā, mērīšanas līdzeklis atzīts par derīgu, sertifikāts derīgs līdz 2005.gada 16.jūlijam (*lietas lapa 22*).

Pieteicējs norāda, ka policista darbinieka kā valsts amatpersonas sniegtajām ziņām pašām par sevi nav piešķirama lielāka ticamība un pieteicējam nav jāpierāda, ka policijas darbinieks melo.

Apgabaltiesa piekrīt šiem pieteicēja apsvērumiem pašiem par sevi. Tai pat laikā pierādījumi lietā ir novērtējami kopsakarā. Minētā ietvaros ir vērtējami arī apstākļi, vai policijas darbiniekiem bijis pamats sniegt nepatiesas ziņas, kā arī, vai pastāv iespēja, ka policijas darbinieki būtu kļūdījušies. Šādus apstākļus apgabaltiesa lietā nekonstatē. Turklāt ir vērtējama arī paša pieteicēja rīcība un vairākās procesa stadijās sniegtās ziņas kopsakarā. Šajā sakarībā apgabaltiesa ņem vērā, ka pieteicējs sākotnēji, proti, pie administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas savus iebildumus vispār nav izteicis, nav arī norādījis, ka nepiekrīt sastādītajam protokolam. No protokola un lēmuma par administratīvo pārkāpumu ir arī redzams, ka pieteicējam ir izskaidrotas tiesības un pienākumi, par ko viņš parakstījies. Apgabaltiesa arī ņem vērā, ka pieteicējs faktiski nav varējis norādīt savu braukšanas ātrumu. Apgabaltiesa piekrīt tam, ka pieteicēja sniegtās ziņas, ka ātrums, iespējams, bijis nedaudz lielāks par atļauto, pašas par sevi neapliecina, ka pieteicējs atzīst, ka braucis ar policijas darbinieka fiksēto ātrumu. Tomēr apgabaltiesas ieskatā pieteicējam būtu jāspēj norādīt uz konkrētu savu braukšanas ātrumu. Pretējā gadījumā pieteicēja norādītais, ka tas, iespējams, bijis nedaudz virs atļautā, pat no pieteicēja puses ir atzīstams tikai par subjektīvu pieņēmumu, kurā pieteicējs var kļūdīties. Apgabaltiesa zināmu pretrunu saskata arī pieteicēja norādītajā no vienas puses, ka policijas darbinieki nav ļāvuši izteikt iebildumus, bet pieprasījuši protokola parakstīšanu, kas bijis par iemeslu iebildumu neizteikšanai, bet no otras puses pieteicējs kā iebildumu izteikšanas šķērsli norādījis savas nepilngadīgās meitas atrašanos automašīnā, no kā ir secināms, ka notikuma vietā esot vienam, pieteicējs tomēr būtu izteicis (viņam būtu bijusi tāda iespēja izteikt) savus iebildumus. Minētie apstākļi apgabaltiesas ieskatā ir pamats pieteicēja augstākai iestādei un tiesai sniegtās ziņas iepretim policijas darbinieku norādītajam vērtēt kritiski.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa,

nosprieda:

Atzīt par nepamatotu un noraidīt *A.B.* pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 26.augusta lēmuma Nr.2786 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja (paraksts) V.Kakste

Tiesneses (paraksts) Z.Kupce

(paraksts) L.Vīnkalna

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese V.Kakste
Rīgā, 2008.gada 10.jūnijā